

Sygn. akt V KK 149/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 maja 2021 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **Ł. W.** ,
skazanego z art. 197 § 3 i in. k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 4 listopada 2019 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 4 listopada 2019 r. (sygn. akt II K (...)) uznał Ł.W. za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 października 2020 r. (sygn. akt II AKa (...)) zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że przyjął, iż oskarżony czynu przypisanego mu w pkt 1. dopuścił się przy użyciu podstępu, tj. pod pozorem wykonywania masażu kręgosłupa małoletniej O.I., co do jednego z zachowań objętych znamieniem ciągłości, wyczerpując znamiona

przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 § 1 k.k., i za to wymierzył mu karę 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 170 § 1 pkt 2-4 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. i 6 k.p.k. - poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku w przedmiocie ponownego przesłuchania pokrzywdzonej O. I. - mimo, iż konieczność taka istniała, wobec nieposiadania przez oskarżonego Ł.W. obrońcy w dacie przesłuchania pokrzywdzonej, co jest wystarczającą przesłanką do uznania, że konieczność taka zachodzi i w konsekwencji nieuchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji co ostatecznie doprowadziło do ograniczenia prawa do obrony,

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 185b § 1 w zw. ze 185a § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku w przedmiocie powtórnego przesłuchania świadka małoletniej H.S. - mimo, iż konieczność taka istniała, wobec nieposiadania przez oskarżonego Ł.W. obrońcy w dacie przesłuchania świadka, co jest wystarczającą przesłanką do uznania, że konieczność taka zachodzi i w konsekwencji nieuchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, co ostatecznie doprowadziło do ograniczenia prawa do obrony,

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego dokonania przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a sprowadzające się w szczególności do nienależytego uwzględnienia okoliczności, iż małoletnia

pokrzywdzona O.I. w przeszłości miała częste skłonności do konfabulacji, na które podczas trwania postępowania powoływał się oskarżony, wskazując konkretne wydarzenia, a które to w wyniku odmowy jej ponownego przesłuchania nie mogły zostać zweryfikowane, co w konsekwencji, przy jednoczesnym ograniczeniu prawa do obrony, z uwagi nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o ponowne przesłuchanie małoletniej pokrzywdzonej O. I. jak i małoletniego świadka H.S. mogło mieć wpływ na treść orzeczenia zarówno co do winy jak i kary.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl).

Kasacja pomimo swojej nominalnej obszerności nie zawiera tak naprawdę żadnego głębszego uzasadnienia postawionych zarzutów. Dopiero na stronie 10 (z 15) następuje jakiekolwiek odwołanie się przez obronę do realiów niniejszej sprawy. Obrona jednak poprzestaje na lakonicznym twierdzeniu, że zdaje sobie sprawę, że istnieją odmienne stanowiska dotyczące konsekwencji braku obecności obrońcy przy przesłuchaniu małoletniego pokrzywdzonego i świadka, niż te prezentowane w apelacji i kasacji. Wątek ten, wszak złożony procesowo nie zostaje w żaden sposób rozwinięty, a obrona nie przedstawia adekwatnej na potrzeby postępowania kasacyjnego argumentacji, która miałaby wykazać, że przyjęcie przez Sąd II instancji odmiennego poglądu prawnego stanowiło rażące naruszenie prawa procesowego przez wadliwe rozpoznanie apelacji.

Następnie skarżący wskazuje na, jego zdaniem nieprawidłowości w ocenie materiału dowodowego, popierając swoje twierdzenia jedynym rozbudowanym

cytatem z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (s. 14 uzasadnienia kasacji). Z przytoczonego fragmentu, obrona wywodzi wniosek, iż nie można się zgodzić z Sądem odwoławczym, iż pojedyncze przykłady konfabulacji pokrzywdzonej nie świadczą o tendencji do kłamstwa. Obrona akcentuje kilkakrotnie, że w związku z tym, iż ustalenia faktyczne w sprawie poczynione zostały głównie w oparciu o zeznania pokrzywdzonej, to sądy winny bardzo dokładnie weryfikować ten dowód. Nie przedstawia jednak argumentów, iż decyzja Sądu Apelacyjnego o nieuwzględnieniu apelacji na korzyść powodowana była rażąco błędnym standardem kontroli odwoławczej. Racje ma Prokurator, wskazując w odpowiedzi na przedmiotową kasację, że zarzut ten jest jedynie zawołowanym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych i to jeszcze na etapie pierwszoinstancyjnym.

W tym miejscu warto jeszcze raz przypomnieć, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest tzw. trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. tj. tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.